

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Αφανείς ήρωες της λευκής φυλής

Μέρος 2

Fritz Julius Kuhn

Στις 16 Οκτωβρίου 1958, ο Τζορτζ Λίνκολν Ρόκγουελ ύψωσε το λάβαρο με τη σβάστικα για πρώτη φορά μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Στην αυτοβιογραφία του, *This Time the World*, ο πρώην διοικητής του αμερικανικού ναυτικού ξεκαθαρίζει ότι θεωρούσε εκείνη την ημέρα ως την επίσημη έναρξη του αμερικανικού εθνικοσοσιαλισμού στη μεταχιτλερική εποχή. Αν και ο διοικητής Ρόκγουελ ήταν σίγουρα ο πιο διάσημος ηγέτης που ανέδειξε το κίνημα στις Ηνωμένες Πολιτείες, δεν ήταν ο πρώτος.

Υπήρχαν και άλλοι, είκοσι, ακόμη και τριάντα και πλέον χρόνια πριν από τη δική του εποχή. Τα ονόματα, τα έργα και η μοίρα τους σβήστηκαν σχεδόν εξ ολοκλήρου από την καταστροφή του πολέμου που μεσολάβησε μεταξύ του αγώνα τους και του δικού του. Όμως ο πιο αξιωματικότερος από αυτούς τους προπολεμικούς εθνικοσοσιαλιστές ανήκε σε ένα φαινόμενο που ανακριβώς περιγράφηκε από έναν ανταγωνιστικό

Fritz Julius Kuhn

Τύπο ως "το γερμανοαμερικανικό Bund".

Ακόμη και σήμερα, ορισμένοι εθνικοσοσιαλιστές, Αμερικανοί και μη, εξακολουθούν να ανατριχιάζουν από αμηχανία και μόνο στην αναφορά του ονόματός του. Θεωρούν το Bund ως ένα πολύ κακό λάθος, κάτι που καλύτερα να ξεχαστεί, κυρίως επειδή έπαιξε εξ ολοκλήρου στα χέρια των εχθρών του, καλλιεργώντας την αντίληψη ότι ο εθνικοσοσιαλισμός ήταν μόνο μια γερμανική συνωμοσία για την κατάληψη των ΗΠΑ. Αλλά η αλήθεια, όπως την αποκάλυψε ο Εβραίος συγγραφέας του βιβλίου *Το ναζιστικό κίνημα στις Ηνωμένες Πολιτείες*, ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό. Αν και εκ φύσεως εχθρικός προς το θέμα του, ο Sandar Diamond παρέχει ωστόσο μια πιστευτή άποψη για το Bund, σε μεγάλο βαθμό (και παραδόξως) χωρίς να χρωματίζεται από τις συνήθειες ύβρεις. Η δική του είναι η μόνη διαθέσιμη πραγματική ιστορία αυτής της αμφιλεγόμενης οργάνωσης. Ακόμα κι έτσι, είναι τουλάχιστον μια επαρκής περιγραφή ενός σημαντικού μέρους της κληρονομιάς του κινήματός μας.

Δεν είναι λίγοι οι σύντροφοι που θα διαμαρτύρονταν ότι το Bund δεν αποτελεί καθόλου μέρος της κληρονομιάς μας- ότι οι οπαδοί του δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μυωπικούς τευτονικούς εθνικιστές, οι οποίοι θεωρούσαν τον όρο "Άριος" ως συνώνυμο του όρου "Γερμανός". Με άλλα λόγια, δεν τους ενδιέφερε καθόλου η παγκόσμια λευκοφυλετική ενότητα που ο Ρόκγουελ έβλεπε στον εθνικοσοσιαλισμό, και προσπαθούσαν μόνο να οργανώσουν γερμανικές κοινότητες στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μια τέτοια ερμηνεία είναι οριακά ακριβής, σύμφωνα με την αξιόπιστη έρευνα του Diamond. Είναι ενδιαφέρον ότι τον ώθησε να κυκλοφορήσει το βιβλίο του, περισσότερες από τέσσερις δεκαετίες μετά τα γεγονότα για τα οποία γράφει, η αναζωπύρωση της Λευκής Δύναμης στα μέσα της δεκαετίας του 1970, με επίκεντρο τις μεσοδυτικές πολιτείες γενικά και το Σικάγο ειδικά, αν και σε καμία περίπτωση όχι αποκλειστικά. Χωρίς να αναφέρει ουσιαστικά αυτόν τον σύγχρονο αγώνα, ο Diamond θέλησε να δείξει, μέσω συμπερασμάτων, ότι υπάρχουν παραλληλισμοί με το Bund. Ίσως είχε δίκιο. Ανεξάρτητα από το αν μπορούμε να την αγκαλιάσουμε ή όχι ως μια αμιγώς εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση, η Μπαντ είναι αναπόσπαστη από την ιστορική, αν όχι εντελώς ιδεολογική μας καταγωγή, είτε μας αρέσει είτε όχι, επειδή δεν έχει ξεχαστεί εντελώς από πολλούς Αμερικανούς που έζησαν τα τέλη της δεκαετίας του 1930 και τις αρχές της δεκαετίας του 40. Επιπλέον, η αλήθεια δεν είναι τόσο τρομερή όσο κάποιοι σύντροφοι μπορεί να προεξοφλούν.

Τευτόνων και φίλων

Η *Αμερικανογερμανική Λαϊκή Ομοσπονδία*, όπως είναι το πραγματικό της όνομα, δεν ήταν η πρώτη εκδήλωση του εθνικοσοσιαλισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ήδη από τον Μάρτιο του 1923 (οκτώ ολόκληρους μήνες πριν από το πραξικόπημα του Μονάχου), η σημαία με τη σβάστικα κυμάτιζε για πρώτη φορά στην Αμερική από μια κατοικία στην κοντινή βόρεια πλευρά του Σικάγο. Είχε υψωθεί από μερικούς άνδρες, κυρίως μετανάστες από τις συνθήκες πείνας της μεταπολεμικής Γερμανίας, οι οποίοι είχαν συνασπιστεί στη λέσχη *Teutonia Club*. Δεν αριθμούσαν ίσως περισσότερα από δώδεκα μέλη, σκοπός των οποίων ήταν να μοιραστούν την κοινή τους αγάπη για τον εθνικοσοσιαλισμό, τίποτα περισσότερο. Η λέσχη τους ήταν, όπως έδειχνε και το όνομά της, μόνο μια λέσχη, χωρίς πολιτικούς στόχους, εκτός από τη συλλογή μικρών χρηματικών ποσών ως δωρεές που στέλνονταν στη Γερμανία και στον αγώνα του Χίτλερ.

Μετά την 9η Νοεμβρίου, με την πανωλεθρία στο Μόναχο, κάποιοι πρόσφυγες από το αποτυχημένο Putsch έφτασαν στην Αμερική και εντάχθηκαν στη μικρή συγκέντρωση των συντρόφων του Σικάγο, οι οποίοι άλλαξαν το όνομα της ομάδας σε *Teutonia Association*. Μέχρι την εκλογή του Χίτλερ ως καγκελάριου, στις 30 Ιανουαρίου 1933, η *Ένωση Teutonia* αριθμούσε 500 αδελφικά μέλη, κυρίως στο Σικάγο, το Ντιτρόιτ και τη Νέα Υόρκη. Εκείνη την εποχή οι σύντροφοι της Teutonia πέτυχαν την πιο ευτυχή τους επιτυχία, όταν έπεισαν τον ιδιοκτήτη ενός από τα πιο γνωστά εστιατόρια του Σικάγο, του Red Star Inn, στην οδό Clark κοντά στη North Avenue, να ανεβάσει ένα τεράστιο πανό με σβάστικα από την οροφή του, για να γιορτάσει τον θρίαμβο του Φύρερ! Αλλά η ύψωση αυτής της σημαίας σηματοδοτούσε επίσης τον ερχομό ενός πολύ σοβαρού προβλήματος.

Εξαιτίας της εκλογικής νίκης των εθνικοσοσιαλιστών, οι Τεύτονες κατακλύστηκαν ξαφνικά από χιλιάδες αιτήσεις για ένταξη. Καθώς δεν υπήρχε επίσημη οργάνωση για να εξυπηρετήσει τη συντριπτική εισροή ενδιαφέροντος, η ένωση έπρεπε να διαλυθεί και στη θέση της δημιουργήθηκε μια νέα δομή που θα μπορούσε να διαχειριστεί μια μαζική συμμετοχή: *Οι Φίλοι της Νέας Γερμανίας*. Παρά το διογκούμενο μέγεθός της, η F.O.N.G., όπως ήταν ευρέως γνωστή, παρέμεινε ένα αδελφικό ίδρυμα Γερμανοαμερικανών, οι οποίοι τραγουδούσαν τους επαίνους του Αδόλφου Χίτλερ σε εκδρομές για πικνίκ και σε μπουραρίες. Ο αθώος χαρακτήρας του δεν επρόκειτο να διαρκέσει για πολύ, ωστόσο.

Στις αρχές Απριλίου, το Αμερικανικό Εβραϊκό Κογκρέσο και η B'nai B'rith ξεκίνησαν ένα πανεθνικό μπουϊκοτάζ όλων των γερμανικών καταστημάτων στις

Ηνωμένες Πολιτείες, ακόμη και αν οι ιδιοκτήτες τους ήταν Αμερικανοί εδώ και γενιές. Οι Εβραίοι απαίτησαν: "Μην αγοράζετε γερμανικά προϊόντα"! Ξαφνικά, σε ντελικατέσεν, μουσικά καταστήματα ή καταστήματα παιχνιδιών που αποτελούσαν σταθερά στοιχεία της αμερικανικής μητροπολιτικής σκηνής για μεγάλο χρονικό διάστημα, έσπασαν οι βιτρίνες τους, οι πελάτες τους λαιδορήθηκαν ως "φασίστες!" και οι ιδιοκτήτες τους απειλήθηκαν με βία, η οποία μερικές φορές υλοποιήθηκε για έναν άτυχο καταστηματάρχη.

Εκείνο το καλοκαίρι, οι Εβραίοι και οι εθνικοί λακέδες τους οργάνωσαν ένα τεράστιο γεγονός στα μέσα ενημέρωσης, όταν νοίκιασαν και γέμισαν το σπηλαιώδες Madison Square Garden της Νέας Υόρκης. Ήταν η σκηνή μιας εικονικής δίκης, στην οποία ο Αδόλφος Χίτλερ και οι οπαδοί του κατηγορούνταν για "εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας". Με άφθονη κάλυψη από τον Τύπο, από όλα τα μεγάλα ραδιοφωνικά δίκτυα και από τα ειδησεογραφικά του Χόλιγουντ, οι Εβραίοι έκαναν συναισθήματα για μαζικούς φόνους και στρατόπεδα εξόντωσης-κυλιόντουσαν στο πάτωμα σε ανεξέλεγκτους παροξυσμούς μίσους που έφτυναν και έσκιζαν τα ρούχα τους με τον καλύτερο τρόπο της Παλαιάς Διαθήκης - όλα αυτά χρόνια πριν από την υποτιθέμενη "Τελική Λύση" που υποτίθεται ότι ξεκίνησε. Ήταν, φυσικά, ένα ζέσταμα για την κορυφαία πράξη εβραϊκής εκδίκησης, τις μεταπολεμικές δίκες της Νυρεμβέργης. Με την ταλμουδική εμμονή τους για τον "Νόμο", κανείς δεν εξεπλάγη από τις ετυμηγορίες που εκδόθηκαν για τον Χίτλερ, ερήμην του (η ίδια φράση που επαναχρησιμοποιήθηκε στη Νυρεμβέργη και εξακολουθεί να είναι επίκαιρη σήμερα, κάθε φορά που κάποιος ογδοντάχρονος που κατηγορείται για εθνικοσοσιαλιστικό παρελθόν κατηγορείται από τους Εβραίους), ούτε από την αναμενόμενη θανατική καταδίκη που χαιρετίστηκε με ξέφρενη χαρά από την εβραϊκή συνέλευση, σαν σκηνή από το Πουρίμ. Το γεγονός ότι αυτές οι υστερικές διαδικασίες έλαβαν χώρα αφού ο Χίτλερ ήταν στην εξουσία μόλις λίγους μήνες και περισσότερα από δέκα χρόνια πριν από την υποτιθέμενη έναρξη του ψεύτικου "Ολοκαυτώματος" δεν εξέπληξε επίσης κανέναν που γνώριζε τους Εβραίους. Στην πραγματικότητα, η εκδικητική δίκη επίδειξης ήταν η επίσημη κήρυξη πολέμου τους κατά της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Υποσχέθηκαν δημοσίως να τραβήξουν κάθε οικονομικό νήμα για να ρίξουν οικονομικά την προκλητική αυτή χώρα.

Οι Εβραίοι κηρύσσουν πόλεμο

Ο κύριος διοργανωτής της δίκης μίσους και εκπρόσωπος του αντιγερμανικού μποϊκοτάζ συνόψισε τι ακριβώς έκαναν οι Εβραίοι. Όπως μεταδόθηκε από τον

μεγαλύτερο ραδιοφωνικό σταθμό της Νέας Υόρκης (WABC) και δημοσιεύτηκε την επόμενη μέρα (7 Αυγούστου 1933) στους *New York Times*, ο Samuel Untermyer, πρόεδρος της *Παγκόσμιας Εβραϊκής Οικονομικής Ομοσπονδίας*, ξελαρυγγιάστηκε: "Και έτσι θα επαναληφθεί η ιστορία, αλλά αυτό δεν αποτελεί λόγο για τον οποίο θα πρέπει να επιτρέψουμε αυτή την επιστροφή ενός κάποτε σπουδαίου έθνους στο Μεσαίωνα ή να αποτύχουμε να σώσουμε αυτές τις 600.000 ψυχές (Εβραίους) από τα βασανιστήρια της κόλασης, καθώς μπορούμε να δράσουμε με τη βοήθεια των χριστιανών φίλων μας, αν έχουμε τη θέληση να δράσουμε. Κάθε ένας από εσάς, Εβραίος και Εθνικός, που δεν έχει ήδη καταταγεί σε αυτόν τον ιερό πόλεμο (πλάγια γραφή του συγγραφέα), θα πρέπει να το κάνει τώρα και εδώ. Δεν αρκεί να μην αγοράζετε προϊόντα που κατασκευάζονται στη Γερμανία. Πρέπει να αρνηθείτε να συναλλάσσετε με κάθε έμπορο ή καταστηματάρχη που πουλάει γερμανικής κατασκευής προϊόντα ή που πατρонаρεί τα γερμανικά πλοία ή τη γερμανική ναυτιλία. Αυτό που προτείνουμε και αυτό που έχουμε ήδη προχωρήσει πολύ μακριά είναι να ασκήσουμε ένα καθαρά αμυντικό οικονομικό μποϊκοτάζ που θα υπονομεύσει το καθεστώς του Χίτλερ και θα συνεντίσει τον γερμανικό λαό καταστρέφοντας το εξαγωγικό του εμπόριο από το οποίο εξαρτάται η ίδια η ύπαρξή του. Εν κατακλείδι, επιτρέψτε μου να σας ευχαριστήσω και πάλι για αυτή την ενθαρρυντική υποδοχή και να σας διαβεβαιώσω ότι, με τη δική σας υποστήριξη και με εκείνη των *εκατομμυρίων μη Εβραίων φίλων μας* (πλάγια γραφή του συγγραφέα), θα χτυπήσουμε το τελευταίο καρφί στο φέρετρο της μισαλλοδοξίας και του φανατισμού!".

Το μισητό ύφος των παραληρημάτων του Untermyer για τον θάνατο και την καταστροφή είναι προφανές, ακόμη και σε έντυπη μορφή, χωρίς το πλεονέκτημα της ενθουσιασμένης, ψηλής, ρινικής φωνής του ανθρώπου. Με το να αγωνίζεται για τον αφανισμό της Γερμανίας τόσο νωρίς στο παιχνίδι, εκπλήρωνε ενεργά τα *Πρωτόκολλα των Μαθημένων Σοφών της Σιών*, τα οποία αναφέρουν: "Πρέπει να είμαστε σε θέση να απαντήσουμε σε κάθε πράξη αντιπολίτευσης με πόλεμο με τους γείτονες (τους "μη Εβραίους φίλους" του Untermyer) της χώρας που τολμά να μας αντιταχθεί" (σημείο 3, Πρωτόκολλο VII). Όταν η οικονομική επίθεση μετατράπηκε τελικά σε στρατιωτική επίθεση, όπως πρέπει πάντα, η δήλωση του Untermyer το 1933 εκ μέρους του Παγκόσμιου Εβραϊσμού δεν ξεχάστηκε. Ο Maurice L. Perlzweig, επικεφαλής του βρετανικού τμήματος του *Παγκόσμιου Εβραϊκού Κογκρέσου*, χάρηκε: "Το Παγκόσμιο Εβραϊκό Κογκρέσο βρίσκεται σε πόλεμο με τη Γερμανία εδώ και επτά χρόνια"! (*Toronto Evening Telegraph*, 26 Φεβρουαρίου 1940) Τον υποστήριξε ο Geoffrey Mander, στην εφημερίδα *Jewish Standard* του Λονδίνου, στις 17 Απριλίου 1941, όταν είπε: "Ο σκοπός των Εβραίων σε όλο τον κόσμο είναι ο σκοπός για τον οποίο η Μεγάλη Βρετανία και

οι σύμμαχοί της πολεμούν." Η εφημερίδα *Jewish Mirror* της Νέας Υόρκης τον Οκτώβριο του 1942, ανέφερε τον Ludwig Lewisohn, έναν από τους πιο ισχυρούς ανθρώπους στον κόσμο, ως προσωπικότητα δύναμης της *Σιωνιστικής Οργάνωσης της Αμερικής*: Ο εβραϊκός λαός είναι το σύμβολο της φύσης αυτού του πολέμου. Κανείς άλλος. Τίποτα άλλο. Αυτό είναι το άλφα και το ωμέγα, η αρχή και το τέλος του όλου θέματος! "

Οι αμερικανικοί στρατιώτες καταγίδας δημιουργούνται

Δεδομένου ότι οι αμερικανικές αρχές, όπως ήταν φυσικό, δεν ήταν πρόθυμες να προστατεύσουν τους Γερμανοαμερικανούς επιχειρηματίες από τους Εβραίους, η F.O.N.G. ζήτησε βοήθεια. Οι διοργανωτές της ανταποκρίθηκαν δημιουργώντας μια εθελοντική υπηρεσία ασφαλείας, ένστολους άνδρες που έκαναν σκοπιά μπροστά από τα απειλούμενα καταστήματα και μοίραζαν φυλλάδια που εξηγούσαν το δίλημμα από τη γερμανοαμερικανική οπτική γωνία. Γνωστοί ως O.D. ("Ordnungs Dienst", ή "Υπηρεσία Τάξης"), οι ακτιβιστές της έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη διάσωση των μικρών αμερικανικών επιχειρήσεων από την καταστροφή στην περίοδο της ύφεσης, ενώ παράλληλα προστάτευαν τη ζωή και τη σωματική ακεραιότητα από την εβραϊκή τρομοκρατία των δρόμων.

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, οι ηγέτες στο Βερολίνο δεν αγνοούσαν τις εξελίξεις στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι ενέργειες των Εβραίων εκεί ήταν προβλέψιμες και ο ασφυκτικός έλεγχός τους στα περισσότερα μέσα δημόσιας πληροφόρησης εκτιμήθηκε επίσης. Το παλιό N.S.D.A.P.-A.O., ένα γραφείο του κόμματος που δημιουργήθηκε ειδικά για την επικοινωνία μεταξύ των εθνικοσοσιαλιστών στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, είχε επικεφαλής τον Ernst Bohle. Γεννημένος στην Αγγλία, πέρασε τα νεανικά του χρόνια στη Νότια Αφρική, προτού σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου για να πάρει πτυχίο Εμπορίου το 1923. Εμπνευσμένος από τα δραματικά γεγονότα εκείνου του Νοεμβρίου, προσχώρησε στο νεοσύστατο κίνημα του Χίτλερ, ανεβαίνοντας γρήγορα στις τάξεις του και φτάνοντας να γίνει υφυπουργός στο υπουργείο Εξωτερικών, όχι μόνο λόγω της εκτεταμένης προσωπικής του εξοικείωσης με τον κόσμο εκτός Ευρώπης, ιδίως με τα αγγλόφωνα έθνη. Γνωρίζοντας ότι οποιεσδήποτε δηλώσεις σχετικά με την πραγματική φύση του εβραϊκού μπουϊκοτάζ που θα εκδίδονταν από το γραφείο του είτε θα αποσιωπούσαν από τα εβραιοποιημένα ειδησεογραφικά μέσα της Αμερικής είτε θα διαστρεβλώνονταν για να εξυπηρετήσουν αντιγερμανικούς σκοπούς, ο Bohle έστειλε φυλλάδια, βιβλία και ταινίες στην F.O.N.G. Οι διοργανωτές της διέθεσαν αυτά τα υλικά ως

αληθινή αντιπροπαγάνδα στην κακόβουλη εκστρατεία δημοσίων σχέσεων που διεξήγαγε ο Untermyer και οι ομοϊδεάτες του.

Ο Bohle ήθελε να αυξήσει σημαντικά τον όγκο των αποστολών πληροφοριών του. Αλλά ήταν ανήσυχος ότι το υλικό αυτό έπρεπε να διανέμεται από εγχώριες αμερικανικές ομάδες. Όσο η βιβλιογραφία και οι ταινίες του εκδίδονταν αποκλειστικά μέσω της γερμανικής κοινότητας εδώ, οι Αμερικανοί λογικά θα υπέθεταν ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από "ναζιστική προπαγάνδα" και θα τις απέρριπταν με το έτσι θέλω ως τις προκατειλημμένες απόψεις μιας ξένης δύναμης. Ήθελε να δείξει την καλή θέληση και τη φιλία της Νέας Γερμανίας προς την Αμερική. Για να είμαστε σίγουροι, εκείνη την εποχή λειτουργούσε μια ντόπια εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση, η *Λεγεώνα των Ασημένιων Πουκαμίσων*. Όμως ο ηγέτης της, ο William Dudley Pelley, που βρισκόταν ήδη υπό στενή παρακολούθηση από το F.B.I. και τις ερευνητικές επιτροπές του Κογκρέσου, επέλεξε να διανείμει μόνο περιορισμένες ποσότητες του υλικού του Βερολίνου, επειδή δεν είχε καμία πρόθεση να τεκμηριώσει την κατηγορία των εχθρών του ότι τα Ασημένια Πουκάμισα ήταν πράκτορες μιας άλλης κυβέρνησης.

Ενώ ο Bohle προσπαθούσε να κάνει τη θέση του Τρίτου Ράιχ εύπεπτη στον αμερικανικό λαό, οι ηγέτες της F.O.N.G. κινούνταν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Οι προσπάθειές τους επικεντρώνονταν περισσότερο στην οργάνωση των γερμανόφωνων κοινοτήτων των Η.Π.Α., για να καταστήσουν όλους τους Γερμανούς στην Αμερική μέρος της Πατρίδας, με δευτερεύουσα μόνο σημασία για τον υπόλοιπο πληθυσμό. Τα αποτελέσματα ήταν προβλέψιμα. Οι Γερμανοί στην Αμερική, όπως όλοι οι μετανάστες, διατηρούσαν συναισθηματικούς και πολιτιστικούς δεσμούς με τη γενέθλια γη τους, αλλά είχαν γίνει πρώτα Αμερικανοί σε όλα τα άλλα και δυσανασχετούσαν με κάθε προσπάθεια πολιτικοποίησής τους από πρόσωπα που θεωρούσαν πλέον ξένους. "Στην ουσία, οι Γερμανοί μετανάστες και οι απόγονοί τους είχαν γίνει Αμερικανοί και επιθυμούσαν να παραμείνουν Αμερικανοί". Δυσανασχετούσαν με το γεγονός ότι η πίστη τους στην υιοθετημένη χώρα τους διακυβεύτηκε από τους συμπατριώτες τους στην F.O.N.G.

Οι περισσότεροι μη Γερμανοαμερικανοί άρχισαν να βλέπουν τον εθνικοσοσιαλισμό ως μια άλλη εκδοχή του κομμουνισμού, μια συνωμοσία για την κατάληψη της εξουσίας. Ο Στάλιν χρησιμοποίησε εργάτες, ο Χίτλερ χρησιμοποίησε Γερμανοαμερικανούς- αυτή ήταν η μόνη διαφορά που καταλάβαιναν. Τρομοκρατημένος και οργισμένος από τη δυσμενή μεταστροφή της κοινής γνώμης, ο Bohle διέταξε τους διευθυντές του F.O.N.G. να διώξουν

όλους τους Γερμανούς υπηκόους, μείωσε δραστικά τις αποστολές υλικών προς τις Ηνωμένες Πολιτείες και εξέδωσε την περίφημη δημόσια δήλωση:

"Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι για εξαγωγή". Οι *Φίλοι της Νέας Γερμανίας* είχαν κάνει μεγάλη ζημιά στη φήμη της χώρας αυτής στην Αμερική, παίζοντας, όπως έκαναν, στα χέρια του Εβραίου εχθρού της, και ο Bohle ήλπιζε ότι σύντομα θα αναδιπλωθούν. Πράγματι, καθώς οι προσπάθειές τους άρχισαν να φθίνουν και ξέσπασαν εσωτερικές διαμάχες μεταξύ των ηγετών τους, οι μέρες της F.O.N.G. ήταν μετρημένες. Αλλά ο αμερικανικός εθνικοσοσιαλισμός υπέφερε.

Αμερικανοί και Τρίτο Ράιχ, μια αμοιβαία σχέση αγάπης

Ευτυχώς, οι σχέσεις των ΗΠΑ με τη Γερμανία βελτιώθηκαν δραματικά ως συνέπεια, όχι βέβαια σε κυβερνητικό επίπεδο, αλλά ο αμερικανικός τουρισμός στη Γερμανία αυξήθηκε κατακόρυφα στα μέσα της δεκαετίας του 1930. Όπως παραδέχεται ο Diamond, "οι επισκέπτες κατέκλυσαν το Τρίτο Ράιχ. Ήταν το καλοκαίρι των γερμανικών Ολυμπιακών Αγώνων. Οι πανσιόν και τα ξενοδοχεία γέμισαν, και οι ξένοι θαύμαζαν την πρόσφατα κατασκευασμένη Autobahn και τα κυβερνητικά κτίρια στην πρωτεύουσα. Πολλοί επέστρεψαν στην πατρίδα τους πιστεύοντας ότι το πνεύμα του εθνικοσοσιαλισμού δεν ήταν απλώς δημιούργημα της προπαγάνδας". Αναφέρει "τη ροή των Αμερικανών τουριστών που επισκέπτονταν τη Γερμανία. Οι Αμερικανοί ήταν γνώριμα αξιοθέατα στη Ρηνανία, στους Ολυμπιακούς Αγώνες στο Βερολίνο το 1936 ή επισκέπτονταν τις φημισμένες μεσαιωνικές πόλεις με τα τείχη του Noerdlingen ή του Rothenburg an der Tauber. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες έληξαν στις 16 Αυγούστου. Παρόλο που πολλοί ξένοι επισκέπτες εγκατέλειψαν τη Γερμανία, ένας εξίσου μεγάλος αριθμός έμεινε και κανόνισε να παρακολουθήσει τις Ημέρες του Κόμματος (Reichsparteitag der Ehre), που άρχισαν στις 8 Σεπτεμβρίου". Και, σε αντίθεση με την πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης για το Σιδηρούν Παραπέτασμα απέναντι στους δικούς της πολίτες, "οι Γερμανοί επισκέφθηκαν επίσης τις Ηνωμένες Πολιτείες σε μεγάλους αριθμούς". Προφανώς, ο Χίτλερ δεν είχε τίποτα να ανησυχεί για τις αποστασίες. Είχε, μάλιστα, αναφέρει τυχαία σε μια συζήτηση σε δείπνο περίπου εκείνη την εποχή: "Όποιος θέλει να φύγει από τη Γερμανία, ας φύγει. Δεν θα σταθώ εμπόδιο στο δρόμο τους. Αν είναι δυσαρεστημένοι με αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε, δεν πρέπει να μείνουν εδώ. Η πόρτα είναι πάντα ανοιχτή".

Την ώρα που το μποϊκοτάζ των Εβραίων είχε νικηθεί από τις επαναστατικές

οικονομικές πολιτικές του και το Ράιχ είχε γίνει πολιτιστικός μαγνήτης για θαυμαστές από όλο τον κόσμο, το ετοιμοθάνατο F.O.N.G. πήρε νέα πνοή, προς μεγάλη απογοήτευση του Bohle. Οι Φίλοι, εξοργισμένοι από τις ατελείωτες διαμάχες, παρέδωσαν την εξουσία τους σε έναν οργανωτικό δυναμική ονόματι Φριτς Κουν. Εκείνος ξεκίνησε με φόρα, διαλύοντας την F.O.N.G. και αντικαθιστώντας την με την *Amerikadeutscher Volksbund*, ή την *Αμερικανογερμανική Ένωση Λαών*, πιο απλά γνωστή στη συνέχεια ως Bund. Στις 29 Μαρτίου 1936, ο 39χρονος Kuhn εξελέγη Bundesleiter (αρχηγός της Bund) για να δημιουργήσει "μια ισχυρή λατρευτική οργάνωση". Ο Diamond συνεχίζει επισημαίνοντας ότι "κατά τη διάρκεια των ετών του Fritz Kuhn η αμερικανοναζιστική Bund μετατράπηκε από μια διασπασμένη και αναποτελεσματική ομάδα σε όργανο ενός ενεργού κινήματος. Ο επιχειρηματίας Kuhn κατάφερε να μετατρέψει την Bund από μια χρεωμένη ομάδα που εξαρτιόταν από τη ναζιστική γερμανική υποστήριξη σε μια αυτοσυντηρούμενη, κερδοφόρα επιχείρηση", με 55 μονάδες που λειτουργούσαν σε 7 περιοχές σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες. Υπήρχαν κτίρια περιφερειακών κεντρικών γραφείων στο Λος Άντζελες, το Ντένβερ, το Ντάλας, το Σικάγο, το Ντιτρόιτ, την Ατλάντα και τη Νέα Υόρκη, με δεκάδες μικρότερες υπομονάδες σχεδόν σε κάθε πολιτεία. Συγκεντρώσεις δεκάδων χιλιάδων επευφημούντων οπαδών δεν ήταν ασυνήθιστες στις συναντήσεις του Bund σε όλη τη χώρα. Τι είδους άνθρωπος θα μπορούσε να επιφέρει μια τέτοια μεταμόρφωση;

Ο New Bund Leader έχει το λόγο!

Ο Fritz Julius Kuhn γεννήθηκε στις 15 Μαΐου 1896 στο Μόναχο. Όταν ξεκίνησε ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος, ήταν νεαρός εθελοντής πολυβολητής στο βαυαρικό πεζικό στο Δυτικό Μέτωπο. Με την ευφυΐα και το θάρρος του, έφτασε στον βαθμό του υπολοχαγού και έλαβε πολλά παράσημα ανδρείας, συμπεριλαμβανομένου του Σιδηρού Σταυρού Α' Τάξης. Η συνθηκολόγηση του Κάιζερ απελευθέρωσε τις δυνάμεις του μαχητικού κομμουνισμού στους δρόμους της γενέτειράς του, όπου το 1921 προσχώρησε στην εκκολαπτόμενη N.S.D.A.P.. Την ίδια χρονιά γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, όπου σπούδασε χημικός μηχανικός και διέδωσε το μήνυμα στους συμφοιτητές του, μεταξύ των οποίων και η Έλσα, η αρραβωνιαστικιά του. Συμμετέχοντας στο πραξικόπημα που απέτυχε δύο χρόνια αργότερα, ο ίδιος και η αρραβωνιαστικιά του εγκατέλειψαν τη χώρα υπό την απειλή της σύλληψης, παίρνοντας το δρόμο για την Πόλη του Μεξικού. Εκεί, παντρεύτηκαν και απέκτησαν δύο παιδιά, έναν γιο και μια κόρη. Για τα επόμενα τέσσερα χρόνια, ο Fritz ήταν ένας επιτυχημένος

χημικός, αλλά ήρθε μια καλύτερη προσφορά από την Ford Motor Company, οπότε μετακόμισε με την οικογένειά του στο Ντιτρόιτ και πολιτογραφήθηκε. Το 1933, εντάχθηκε στους *Φίλους της Νέας Γερμανίας*, ανεβαίνοντας γρήγορα στις τάξεις τους και φτάνοντας στη θέση του ηγέτη της Μεσοδυτικής Δύσης μέχρι τη στιγμή που οι διευθυντές της F.O.N.G. τον έθεσαν ομόφωνα επικεφαλής της παραπαίουσας οργάνωσής τους.

Προσωπικά, το μεγαλόσωμο κορμί του Fritz Kuhn κρεμόταν στο ύψος του 1,80 μ. με τρόπο που έμοιαζε με αρκούδα και εκφόβιζε τους εχθρούς του. Αλλά οι πιο στενοί του σύντροφοι τον γνώριζαν καλύτερα για τους ευγενικούς τρόπους και τη συναισθηματική του καρδιά. Ο άνθρωπος που μπορούσε να βρυχάται από το βήμα κατά των Εβραίων, έκλαιγε επίσης κάθε Χριστούγεννα κάθε φορά που άκουγε τη "Σιωπηλή Νύχτα", επειδή του θύμιζε το σπίτι της νιότης του. Χωρίς να στερείται ειρωνικής αίσθησης του χιούμορ, έστειλε κάποτε στον Martin Dies, τον παρανοϊκό συντηρητικό βουλευτή που ήταν αφοσιωμένος στην απαγόρευση του αντισημιτισμού, δωρεάν εισιτήρια για μια συγκέντρωση του Bund. Πάνω απ' όλα, ο Κουν χαρακτηριζόταν από ένα έντονο αίσθημα πίστης, ειλικρίνειας και σωστής συμπεριφοράς όσον αφορά τον εθνικοσοσιαλισμό. Όπως είχε δηλώσει κάποτε: "Η υπηρεσία δεν αποζημιώνεται με εύνοια ή προνόμια. Μόνο μέσα από ένα πνεύμα χαρούμενης αυτοθυσίας θα επικρατήσουμε". Εδώ ήταν ο παλιός στρατιώτης, ο βετεράνος των χαρακωμάτων, που απευθυνόταν στα ανώτερα ένστικτα των ακροατών του. Όπως παραδέχεται ακόμη και ο Diamond, "σε γενικές γραμμές, οι οπαδοί του εκτιμούσαν πολύ το έργο του".

Ο νέος ηγέτης του Bund κατάφερε να αναζωογονήσει το κίνημα αμερικανοποιώντας το. Δεν ήταν πλέον παρασυρμένο με την πολιτικοποίηση της κυρίως απρόθυμης γερμανικής κοινότητας εις βάρος της ευρύτερης λευκής κοινότητας. Ο Κουν "θρηνούσε για τη μοίρα της Γερμανοαμερικής- δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί αποκόπτει τις προγονικές της ρίζες προς όφελος της Εβραϊκής Αμερικής". Στη θέση της, οι Αμερικανοί όλων των εθνικών καταβολών άρχισαν να συρρέουν στη σβάστικα. Σε μια τυπική συγκέντρωση της Bund τον Φεβρουάριο του 1939, μίλησε ο μη Γερμανός ομιλητής Russell Dunn. Το ακροατήριό του αποτελούνταν κατά 30% από Αγγλοσάξονες, Σκανδιναβούς και Σλάβους, κατά 25% από Ιρλανδούς και κατά 20% από Ιταλούς- μόλις το ένα τέταρτο των ακροατών ήταν Γερμανοί. Ο Diamond γράφει: "όσοι παρακολουθούσαν τις δημόσιες εκδηλώσεις της ήταν κυρίως μη Γερμανοί. Όλο και περισσότερο, οι παρατηρητές παρατήρησαν ότι στις συγκεντρώσεις συμμετείχαν Ιρλανδοί της αντιβρετανικής εργατικής τάξης, Ρώσοι αναδυόμενοι, Ιταλοί πρώην στρατιωτικοί, Κουφλινίτες (οπαδοί του εξαιρετικά δημοφιλούς

"ραδιοφωνικού ιερέα" Φράνσις Κούφλιν) και ιθαγενείς Αμερικανοί της κατώτερης μεσαίας και εργατικής τάξης".

Ο Κουν δημιούργησε επίσης σχέσεις συνεργασίας με σχεδόν κάθε δεξιά και ρατσιστική ομάδα στις Ηνωμένες Πολιτείες, ιδίως με τη *Λεγεώνα των Ασημένιων Πουκάμισων*, την πρώτη γνήσια εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση της Αμερικής: "Συχνά οι Μπουντιστές διαδήλωναν δίπλα-δίπλα με την Ένωση *Liktor* του Josef Santi, το *Circolo Mario Morgantini* του John Finzio (και οι δύο ομάδες ήταν τμήματα των *ιταλικών Μαύρων Πουκάμισων*), τα *ουκρανικά Καφέ Πουκάμισα* και με υπολείμματα (sic) των *Ασημένιων Πουκάμισων* του Pelley και της *Αμερικανικής Εθνικιστικής Συνομοσπονδίας του Deatherage*. Ο αμερικανικός εθνικοσοσιαλισμός αποκτούσε τη δική του μορφή και μάλιστα προοιωνιζόταν τις πολυάριθμες μη γερμανικές μονάδες των S.S. που θα πολεμούσαν την επόμενη δεκαετία εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης. Οι ανταλλαγές λογοτεχνίας, ακόμη και ηγετών, ήταν συνηθισμένες: "Στο Camp Nordland (της Bund) στο Νιου Τζέρσεϊ, εκπρόσωποι της Κου Κλουξ Κλαν και ο Salvatore Caridi, πρόεδρος του παραρτήματος North Hudson των Ιταλών Ex-Combattenti, ήταν συχνοί ομιλητές". Μια τέτοια πολιτισμένη συνεργασία ερχόταν σε έντονη αντίθεση με τη μικροπρεπή οξύτητα που χαρακτηρίζει την όλο και πιο ανίσχυρη δεξιά στην Αμερική τα τελευταία 50 χρόνια.

Εθνικοσοσιαλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο

Υπήρχε όμως και ένας άλλος λόγος για την ανάπτυξη του Bund: "Η επιτυχία του Κουν οφειλόταν εν μέρει στην προσήλωσή του στην αρχή της ηγεσίας". Εμπλούτισε το σύνολο των μελών με το ίδιο θεμελιώδες δόγμα που είχε δημιουργήσει τη μυώδη αλλά ευέλικτη οργάνωση της N.S.D.A.P.: Απόλυτη εξουσία επί των οπαδών, απόλυτη υπακοή στους ηγέτες. Αυτός ο στρατιωτικού τύπου τρόπος λειτουργίας ήταν απαραίτητος λόγω της βίαιης αντίθεσης που αντιμετώπισαν οι Μπουντιστές από μαχητικούς κομμουνιστές και υστερικούς Εβραίους. Όμως η Μπουντ ήταν ελκυστική για περισσότερα από τις δραματικές πορείες, τις συγκεντρώσεις και τις μάχες στους δρόμους: "Πολλοί νέοι άνδρες στα είκοσί τους προσελκύνονταν από το δέλεαρ των αδελφικών δραστηριοτήτων της Bund, οι οποίες περιελάμβαναν ένα ολοκληρωμένο αθλητικό πρόγραμμα. Μέχρι το καλοκαίρι του 1936, οι δύο ποδοσφαιρικές ομάδες της Bund, η Hansa και το Hamburg, είχαν συμμετάσχει σε τουρνουά στην Πολιτεία της Νέας Υόρκης. Υπήρχαν επίσης ανταγωνιστικές ομάδες τένις, χόκεϊ, κολύμβησης και σκι. Για τους μη ανταγωνιστικούς, η Bund χρηματοδοτούσε Σαββατοκύριακα σκι

στα βουνά Catskill. Κάθε Πέμπτη βράδυ στις εννέα, η Bund διοργάνωνε μια "Βραδιά μπύρας", και για όσους δεν τους άρεσε το αλκοόλ, μια "ώρα καφέ". Τα ποτά και τα σάντουιτς ήταν δωρεάν, παρέχονταν τράπουλες και προβάλλονταν δωρεάν ταινίες". Υπήρχαν επίσης πολύ ενδιαφέρουσες παρουσιάσεις διαφανειών για τη νέα τέχνη, τη μουσική και την αρχιτεκτονική του Τρίτου Ράιχ.

Ίσως το πιο ελκυστικό από όλα ήταν τα μισή ντουζίνα ευρύχωρα κάμπινγκ που διαχειρίζεται το Bund σε όμορφα φυσικά περιβάλλοντα. Περιλάμβαναν το "Hindenburg" του Wisconsin, κοντά στο Grafton, το "Deutschenhorst" της Pennsylvania, το "Nordland", στο New Jersey, το "Siegfried" του Long Island, στο Yaphank και το "Efdende" του Michigan, στο Pontiac. Αυτές οι εκτεταμένες ιδιοκτησίες αποτελούσαν εθνικοσοσιαλιστική επικράτεια, όπου η αρχιτεκτονική σε στυλ Βίκινγκ, οι διάφορες ομοιόμορφες ενδυμασίες και, πάνω απ' όλα, το κοινό πνεύμα μιας λαϊκής κοινότητας αντιπροσώπευαν έναν *κατ' εξοχήν* κόσμο των λευκών. Σίγουρα οι πιο ενθουσιώδεις επισκέπτες των στρατοπέδων Bund ήταν τα 600 παιδιά που έπαιζαν και μάθαιναν στο "Hindenburg" και στο "Nordland" από τον Ιούνιο έως τον Σεπτέμβριο του 1937. Τι "κατασκήνωση" θα πρέπει να είχαν περάσει! Αφού τα αγόρια και τα κορίτσια επέστρεψαν το φθινόπωρο στα κανονικά τους δημόσια ή ενοριακά σχολεία, οι πρώτες τους συνθέσεις, "Πώς πέρασα τις καλοκαιρινές μου διακοπές", αποτέλεσαν αναμφίβολα ένα εντυπωσιακό ανάγνωσμα για τους δασκάλους τους! Ακόμα και ο Diamond κακίζει το γεγονός ότι τα παιδιά "φαίνεται να απόλαυσαν το καλοκαίρι τους", πράγμα που είναι ήπιο.

Οι υπέροχες και πεντακάθαρες κατασκηνώσεις ήταν τόσο δημοφιλείς, που δημιούργησαν πρόσθετα έσοδα για το Bund, το οποίο νοίκιαζε εξοχικές κατοικίες όλο το χρόνο. Τα υπόλοιπα έσοδά της προέρχονταν από συνδρομές, εισφορές υποστηρικτών, πωλήσεις περιοδικών και διαφημίσεις. Μεταξύ των διάσημων διαφημιστών στις εκδόσεις της Bund ήταν η Schlitz Brewing Company, η Telefunken Records, η Harpag-Lloyd Lines και η Hamburg-America Steamship Company. Λίγους μήνες μετά την εκλογή του Kuhn ως ηγέτη της, η Bund ήταν εντελώς αυτάρκης, οικονομικά. "Έδωσε νέα ζωή στην πολιορκημένη Bund και το έκανε χωρίς καμία βοήθεια από τη Γερμανία".

Μια τυχαία συνάντηση με τον Φύρερ

Παρά τα θαυμάσια επιτεύγματα του Kuhn, ο Bohle εξακολουθούσε να ανησυχεί ότι η Bund φαινόταν "πολύ γερμανική" και έμοιαζε, έστω και λανθασμένα, με

ανατρεπτικό βραχίονα του Τρίτου Ράιχ στις Ηνωμένες Πολιτείες για τους περισσότερους Αμερικανούς. Ο Kuhn διαβεβαίωσε ότι η Bund, παρ' όλη την επέκτασή της, παρέμεινε αυτό που ήταν πάντα, από τις πρώτες μέρες της Ένωσης Γερμανίας - μια λέσχη, πολύ περισσότερο αδελφική παρά πολιτική. Ο Bohle είχε όμως τους ενδοιασμούς του και αρνήθηκε να επιτρέψει οποιαδήποτε επίσημη αναγνώριση της Bund, η οποία λάμβανε βιβλιογραφία από την Α.Ο., αλλά τίποτε άλλο. Καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας της, η σχέση της Bund με τη Γερμανία έμελλε να είναι ψυχρά απόμακρη. Οι εθνικοσοσιαλιστές στη Γερμανία ήλπιζαν να σβήσουν κάθε εντύπωση ότι αναμειγνύονταν στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων χωρών.

Το γραφείο του Bohle είχε πολύ συγκεκριμένες ιδέες σχετικά με την Α.Ο. και την ανάγκη αποφυγής υποψίας στο εξωτερικό: "Σκοπός της είναι να ενθαρρύνει τους Γερμανούς στο εξωτερικό να διατηρούν μια στάση αυστηρού σεβασμού προς τους νόμους και τα έθιμα της χώρας στην οποία φιλοξενούνται, ενώ ταυτόχρονα δεν ξεχνούν ποτέ την πατρίδα τους. Η *Οργάνωση Εξωτερικού* (Α.Ο.) βοηθά όλους τους Γερμανούς στο εξωτερικό να διατηρούν επαφή με την πατρίδα τους και να υποστηρίζουν τα ιδανικά της στην καθημερινή τους ζωή". Ο Bohle αισθανόταν αρκετά έντονα ότι η Bund, παρ' όλη την αμερικανοποίησή της, έθετε σε κίνδυνο το αυστηρό πρότυπο που είχε θέσει για την Α.Ο. Αυτό το ξένο όνομα, *Amerikadeutscher Volksbund*, θα έπρεπε να εγκαταλειφθεί για κάτι που να ακούγεται πιο αμερικανικό. Όσο για τα πράγματα που ακούγονταν αντιαμερικανικά, τίποτα δεν ήταν χειρότερο από την πυκνή βουβαρική προφορά του ίδιου του Kuhn. Δεν μπορούσε να βρει κάποιον άλλον που να μιλάει αμερικανικά αγγλικά;

Όμως ο αρχηγός της Α.Ο. ήταν πολύ αμήχανος, αν όχι σοκαρισμένος, όταν είδε μια πρωτοσέλιδη φωτογραφία στους *New York Times* με τον ενοχλητικό ηγέτη της Bund να συνομιλεί φιλικά με κανέναν άλλον εκτός από τον ίδιο τον Αδόλφο Χίτλερ. Αρπάζοντας τις προπαγανδιστικές προεκτάσεις της "Πέμπτης Φάλαγγας", οι εχθρικές (δηλ. εβραϊκές) ειδησεογραφικές υπηρεσίες κυκλοφόρησαν τη φωτογραφία σε όλο τον κόσμο ως θετική απόδειξη της διεθνούς συμπαιγνίας μεταξύ του Φριτς Κουν και του Φύρερ του. Βράζοντας από την ταπείνωση, ο Bohle ήξερε ότι οι Εβραίοι έβγαζαν μεγάλες ποσότητες πολιτικού σανού από αυτό το τρομερό ατόπημα, πράγμα που όντως έκαναν.

Όμως η αμφιλεγόμενη συνάντηση δεν ήταν σε καμία περίπτωση τόσο κακόβουλη όσο ο κόσμος πίστευε. Ο Κουν έτυχε να βρίσκεται στο Βερολίνο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, όταν είχε την ευκαιρία, όπως πολλοί ξένοι επισκέπτες, οι περισσότεροι απλοί άνθρωποι, εκείνη την εποχή, να συναντήσει τον Χίτλερ, στον

οποίο παρουσίασε μια εικονογραφημένη ιστορία του Bund. Ο Φύρερ τον ευχαρίστησε, αντάλλαξαν κάποιες ευχάριστες κουβέντες για το Μόναχο (γενέτειρα του Κουν και αγαπημένη πόλη του Χίτλερ) και η συζήτηση τερματίστηκε μετά από 15 λεπτά. Όσο αθώα και αν ήταν η συνάντηση, προσέδωσε στον Κuhn τεράστια αξιοπιστία στις ΗΠΑ, προς μεγάλη απογοήτευση του Bohle. Προκάλεσε επίσης την προσοχή αρκετών κυβερνητικών ερευνητών, οι οποίοι εξέτασαν κάθε πτυχή των Μπουντιστών, αναζητώντας την παραμικρή νομική ατασθαλία, με την οποία θα μπορούσαν να τους ποινικοποιήσουν. Όπως γράφει ο Diamond, "Ένα πρόβλημα που αντιμετώπισαν οι ανιχνευτές McCormack-Dickstein (και) προβλημάτισε τους αξιωματούχους του Στέιτ Ντιπάρτμεντ ήταν ότι οι Μπουντιστές δεν παραβίαζαν κανέναν υφιστάμενο ομοσπονδιακό νόμο. Άλλο πράγμα ήταν η κατηγορία του αντιαμερικανισμού και άλλο η απόδειξή της. Ο γενικός εισαγγελέας των Ηνωμένων Πολιτειών Homer Cummings και ο διευθυντής του F.B.I. J. Edgar Hoover είχαν διεξάγει έρευνα για τις εσωτερικές υποθέσεις της Bund και ανακοίνωσαν στις 5 Ιανουαρίου 1938 ότι η ομάδα δεν παραβίαζε κανέναν ομοσπονδιακό νόμο". Ο Κουν πίστευε ότι "έπρεπε να εργαστεί εντός και όχι ενάντια στο αμερικανικό νομικό σύστημα".

Η συγκέντρωση στο Madison Square Garden

Τελικά, η Bund θεωρήθηκε από πολύ λιγότερους ανθρώπους ως η ανατρεπτική οργάνωση που φοβόταν ο Bohle, ειδικά καθώς η λαϊκή δυσαρέσκεια μετατοπίστηκε από τους Bundists στην πολεμοκαπηλεία του προέδρου Φραγκλίνου Ρούσβελτ. Η Bund έγινε μία από τις πολλές πατριωτικές ομάδες που αντιτάχθηκαν δυνατά στις προσπάθειές του να εμπλέξει τις Ηνωμένες Πολιτείες σε στρατιωτική επιθετικότητα εναντίον των Ευρωπαίων ρατσιστών. Δύσκολα θυμόμαστε σήμερα, μετά από 50 χρόνια αμείλικτης προπαγάνδας που παρουσιάζει τον Χίτλερ ως αποκλειστικά υπεύθυνο για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, το Ψήφισμα Λάντλοου ήταν ένα αντιαμερικανικό σχέδιο που προωθήθηκε σθεναρά από τον F.D.R. στις αρχές του 1937 για την αναδιοργάνωση της ομοσπονδιακής δικαιοσύνης, η οποία θα μπορούσε να ζητήσει "εθνικό δημοψήφισμα για την κήρυξη πολέμου". Αυτό σήμαινε ότι το δικαίωμα κήρυξης πολέμου, που ορίζεται στο Σύνταγμα των ΗΠΑ ως αποκλειστικό προνόμιο του Κογκρέσου, θα επαφίονταν στις δημοσκοπήσεις των εφημερίδων. Με άλλα λόγια, αν μπορούσε να προκληθεί αρκετή δημόσια υστερία από δημοσιογραφικούς και κυβερνητικούς δημαγωγούς, ο αμερικανικός λαός θα μπορούσε να συρθεί σε οποιονδήποτε πόλεμο με την πιο σαθρή δικαιολογία από ομάδες ειδικών συμφερόντων με επιρροή και κρυφές ατζέντες. Γνωρίζοντας ότι

το Κογκρέσο αντιτάχθηκε σθεναρά στην επιθυμία του να εμπλέξει τη χώρα μας στις ξένες εμπλοκές για τις οποίες προειδοποιούσε ο Τζορτζ Ουάσινγκτον, ο F.D.R. αναζήτησε "την πίσω πόρτα του πολέμου", όπως την περιέγραψε ένας ιστορικός. Το Ψήφισμα Λάντλοου ήταν μια διαφανής προσπάθεια του Ρούσβελτ να διαπράξει αντισυνταγματική και απρόκλητη επίθεση εναντίον των Ευρωπαίων, οι οποίοι αγωνίστηκαν για να απελευθερώσουν τους λαούς τους από τη διεθνή πλουτοκρατία στην οποία ανήκε ο ίδιος.

Οι Αμερικανοί που φοβόντουσαν το χαλαρό κανόνι στον Λευκό Οίκο άρχισαν να παίρνουν πιο σοβαρά τις απομονωτικές απόψεις του Κουν, ξεκινώντας με μια μαζική συγκέντρωση στο Reading της Πενσυλβάνια, η οποία προσέλυσε 15.000 άτομα. Μια ακόμη μεγαλύτερη συγκέντρωση και ο μεγαλύτερος δημόσιος θρίαμβος του Bund πραγματοποιήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 1939 στη Νέα Υόρκη. Το Madison Square Garden, στολισμένο με κολοσσιαία πανό με σβάστικες και κρεμασμένο με εμβληματικά συνθήματα της Bund, γέμισε στο μέγιστο της χωρητικότητάς του με άτομα που πλήρωναν εισιτήρια από όλη την πολιτεία. Ζητωκραύγαζαν έξαλλα καθώς οι συνδυασμένες μπάντες χάλκινων πνευστών διαφόρων περιφερειακών αρχηγείων έπαιζαν το Horst Wessel Song, τον εθνικοσοσιαλιστικό ύμνο. Ενώ η μουσική και τα χειροκροτήματα γέμιζαν τη μεγάλη αίθουσα, όχι λιγότεροι από 3.000 ένστολοι Ο.Δ. Stormtroopers βάδιζαν σε τέλειο σχηματισμό από το πίσω μέρος του Madison Square Garden προς την εξέδρα, όπου ο Fritz Kuhn απευθύνθηκε στους 22.000 ακροατές του. Κοντά του δέσποζε το ύψους 30 ποδών ομοίωμα του George Washington, τα γενέθλια του οποίου γιόρταζαν. Το θέμα ήταν εξαιρετικά επίκαιρο, καθώς αντιπαραβάλλει την περίφημη πολιτική του πρώτου προέδρου μας "όχι ξένες εμπλοκές" με τις διεθνείς ραδιουργίες του F.D.R. για έναν ακόμη ξένο πόλεμο.

Ο ηγέτης της Bund προειδοποίησε ότι η συμμορία του Ρούσβελτ, που αποτελούνταν από Εβραίους κερδοσκόπους, πλουτοκράτες χωρίς φυλή και κομμουνιστές ανατρεπτικούς, έπρεπε να καταστρέψει το Τρίτο Ράιχ, επειδή ο Χίτλερ είχε δημιουργήσει ένα σύστημα που έκανε τον γερμανικό λαό οικονομικά ανεξάρτητο από τις ξένες χρηματιστηριακές επιρροές. Η απώλεια της ευημερούσας Γερμανίας ήταν αρκετά κακή για τους διεθνείς χρηματιστές. Αλλά τα εξωτερικά έθνη άρχισαν να βλέπουν με καλό μάτι τις ίδιες ιδέες. Αν εξαπλώνονταν και σε άλλες χώρες, τότε θα χανόταν ο οικονομικός στραγγαλισμός του κόσμου από τους Εβραίους. Και αυτά τα άλλα εθνικιστικά κράτη, που επίσης πλήττονταν από μαρξιστικές αναταραχές, προσελκύνονταν επιπλέον από τον εθνικοσοσιαλισμό και τον φασισμό, τις μόνες ιδεολογίες που ήταν αρκετά ισχυρές για να εξαλείψουν τον κομμουνισμό. Ο Κουν προειδοποίησε, προφητικά,

ότι αν οι Αμερικανοί έμπαιναν σε έναν πόλεμο εναντίον του Άξονα, μπορεί να τον κέρδιζαν στρατιωτικά, αλλά σίγουρα θα τον έχαναν πολιτικά, επειδή όλα τα κακά που καθάριζε ο Χίτλερ θα αναζωογονούνταν και θα χάνονταν για να μαστίζουν την Αμερική. Η κομμουνιστική διείσδυση στην αμερικανική κυβέρνηση θα κατέστρεφε τις ελευθερίες μας, ο μαρξισμός θα διαπερνούσε την αμερικανική σκέψη και ορδές αράπηδων αγρίων, ταραγμένων και οπλισμένων, θα εγκαινίαζαν κύματα αστικής εγκληματικότητας σε μια αδιανόητη κλίμακα. Όπως ο George Washington ήταν ο πατέρας της συνταγματικής μας δημοκρατίας, είπε ο Kuhn, έτσι και ο Αδόλφος Χίτλερ είναι ο πατέρας του φυλετικού μας εθνικισμού. Τα δύο δεν αποκλείουν το ένα το άλλο. Αντιθέτως, και οι δύο αλληλοσυμπληρώνονται, ως αντιπροσώπευση της πολιτικής και φυλετικής ελευθερίας της άριας ανθρωπότητας.

Αν και τα λόγια του ηγέτη της Bund ακούστηκαν με την παχιά γερμανική προφορά που έκανε τον Ernst Bohle να ανατριχιάζει από αμηχανία, έγιναν δεκτά με ενθουσιασμό. Ως επί το πλείστον! Η ομιλία του διακόπηκε μερικές φορές από κομμουνιστές που στάλθηκαν για να διαταράξουν τη συνάντηση. Προς απογοήτευση και απογοήτευση των Stormtroopers, τα μέλη του πλήθους, εξοργισμένα από αυτούς τους αυτονόητους μαρξιστές παρενοχλητές, χτυπούσαν γρήγορα τους κόκκινους σε αιματηρούς πολτούς πριν οι ανήσυχοι άνδρες της O.D. προλάβουν να τους βάλουν χέρι. Ευτυχώς, η ευκαιρία τους ήρθε αργότερα το βράδυ: "Ένας άνδρας, ο Isadore Greenbaum, διέσπασε τη γραμμή των ανδρών του O.D. που φρουρούσαν τον Kuhn και προσπάθησε να επιτεθεί στον Bundesleiter. Ο φρουρός έπεσε πάνω στον Γκρίνμπαουμ και τον έσυρε από τη σκηνή". Έκαναν κάτι περισσότερο από αυτό. Αφού τον χτύπησαν σχεδόν παράφορα, του έσκισαν το παντελόνι, ακόμη και το εσώρουχό του, και στη συνέχεια τον πέταξαν σωματικά και γυμνόστηθα μπροστά στους 22.000 θεατές, οι οποίοι ξέσπασαν σε κακόφωνα γέλια με τον απενοχοποιημένο Εβραίο. Ο Γκρίνμπαουμ αφέθηκε να βγει από την αίθουσα με την ουρά στα σκέλια και να βγει στον χειμωνιάτικο αέρα της Νέας Υόρκης.

"Ένα εκατομμύριο μέλη το 1940!"

Το Madison Square Garden είχε κλείσει τον κύκλο του από τη δίκη μίσους των Εβραίων έξι χρόνια πριν. Η μαζική διαδήλωσή της εκεί αντιπροσώπευε το αποκορύφωμα της δραστηριότητας της Bund. Ανάμεσα στα διάφορα πανό με γράμματα που κάλυπταν το τεράστιο αμφιθέατρο, ένα έγραφε: "Ένα εκατομμύριο μέλη το 1940"! Αυτός ο στόχος μπορεί να ήταν ανέφικτος για τον Fritz Kuhn,

αλλά πόσους οπαδούς προσέλκυσε πραγματικά η Bund; Παραδόξως, κανείς δεν γνωρίζει με βεβαιότητα. Πριν από την επίσημη συμμετοχή των ΗΠΑ στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, οι ίδιοι οι μούντιδες υποτίθεται ότι κατέστρεψαν τους καταλόγους των μελών, αναμένοντας ένα αντιναζιστικό κυνήγι μαγισσών από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση. Ο Diamond γράφει ότι οι Ο.Δ. Stormtroopers αντιπροσώπευαν το ένα δέκατο των συνολικών μελών. Δεδομένου ότι αυτό είναι σωστό, μπορούμε να προσεγγίσουμε ότι οι αριθμοί των Μπουντ στο Madison Square Garden ανήκαν στην περιοχή της Νέας Αγγλίας, με επιπλέον άτομα από άλλα αρχηγεία ανατολικά του ποταμού Μισισσιπή. Άλλοι 1.500 έως 3.000 αποτελούσαν τις υπόλοιπες μονάδες. Λαμβάνοντας υπόψη τον χαμηλό αριθμό των 4.500 ανδρών της Ο.Δ., καταλήγουμε σε έναν πρόχειρο αριθμό 45.000 μελών της Bund. Αυτοί ήταν ακτιβιστές με κάρτα, των οποίων τα ελάχιστα καθήκοντα περιλάμβαναν την καταβολή συνδρομών, την παρακολούθηση συναντήσεων και τη διανομή λογοτεχνίας.

Πέρα από τα μέλη υπήρχαν μη εγγεγραμμένοι υποστηρικτές, συμπαθούντες που συνέβαλαν στο κίνημα με διάφορους, παράτυπους τρόπους. Υπήρχαν πιθανώς περίπου ένα τέταρτο του εκατομμυρίου τέτοιων ατόμων, δεδομένου ότι σε κάθε μέλος αντιστοιχούσαν περίπου πέντε υποστηρικτές- ακόμη και αυτή είναι μια συντηρητική εκτίμηση. Όσον αφορά τα άτομα που είχαν ευνοϊκή κλίση προς το Bund και τα οποία μπορεί να είχαν ψηφίσει υποψήφιο του Bund σε εκλογές, αν τους είχε δοθεί η δυνατότητα να το κάνουν, κανείς δεν μπορεί να το γνωρίζει με βεβαιότητα. Αλλά αναμφίβολα αρκετά εκατομμύρια Αμερικανοί, ίσως και πέντε έως δέκα εκατομμύρια, με βάση τα στοιχεία που αναφέρθηκαν παραπάνω, θα είχαν δώσει την ψήφο τους στην Bund. Μια τέτοια ευρεία υποστήριξη και ακτιβισμός στην Αμερική βάζει για πάντα τέλος στο υπολογισμένο ψέμα ότι ο εθνικοσοσιαλισμός δεν είχε ποτέ κανένα λαϊκό ακόλουθο εδώ. Αλλά αυτό που λένε οι Εβραίοι στο κοινό και αυτό που συζητούν μεταξύ τους είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα.

Ενώ φώναζαν μέσω των αιχμαλωτισμένων ειδησεογραφικών μέσων ενημέρωσης ότι το Bund ήταν ένας αντιαμερικανικός "Δούρειος Ίππος" που είχε σταλεί από τον Χίτλερ για να καταλάβει τις Ηνωμένες Πολιτείες, γνώριζαν ότι αυτή η απάτη είχε αρχίσει να ξεφτίζει γρήγορα υπό το φως της τεράστιας οπαδικής ομάδας του Bund και της πολύ μεγαλύτερης απομονωτικής δυσαρέσκειας για την πολεμοκαπηλεία του F.D.R.. Το Χόλιγουντ και η προπαγάνδα των εφημερίδων δεν μπορούσαν να ανακόψουν το αυξανόμενο κύμα της λαϊκής αντίθεσης στα σχέδιά τους. Οι υπηρέτες τους στο F.B.I. και οι ερευνητικές επιτροπές του Κογκρέσου δεν μπόρεσαν να κλείσουν νόμιμα την Bund.

Δίκη και φυλάκιση

Οι Εβραίοι, που ποτέ δεν ήταν ένας λαός που θα αποθαρρυνόταν από απλές εθνικιστικές νομιμότητες, προχώρησαν χωρίς να χάσουν ούτε λεπτό στο επόμενο βήμα εναντίον της Ομοσπονδίας, για να την υπονομεύσουν εκ των έσω. Με τη διοργάνωση μιας εξαιρετικά επιτυχημένης μαζικής συγκέντρωσης στην καρδιά της Νέας Υόρκης των Εβραίων, ο ηγέτης της Bund είχε επιδείξει περισσότερο τσαμπουκά από ό,τι μπορούσαν να αντέξουν. Δύο μόλις μήνες μετά τη συγκέντρωση στο Madison Square Garden, κατηγορήθηκε για πλαστογραφία και κλοπή από τον εισαγγελέα της πόλης, τον πολιτικά φιλόδοξο Thomas Dewey. Ο Dewey ήλπιζε να κερδίσει την υποστήριξη των Εβραίων για την επερχόμενη προεδρική του εκστρατεία σταυρώνοντας τον εχθρό τους. Κατά ειρωνεία της τύχης, η δίκη του Κουν ξεκίνησε στις 9 Νοεμβρίου, την επέτειο του πραξικοπήματος του Μονάχου στο οποίο συμμετείχε 16 χρόνια νωρίτερα. Έμελλε να αποδειχθεί και πάλι μια περίοδος αυτοθυσίας.

Ο Kuhn εκπροσωπήθηκε από έναν ικανό ιταλοαμερικανό δικηγόρο: "Η υπεράσπιση του Sabbatino ήταν εξαιρετική και για λίγο φάνηκε ότι ο Dewey δεν θα κέρδιζε την υπόθεση. Οι κατηγορίες του Sabbatino έτρωγαν τις κατηγορίες". Οι κύριες κατηγορίες εναντίον του Kuhn, συμπεριλαμβανομένης της υποτιθέμενης υπεξαίρεσης των εσόδων από τη συγκέντρωση του Φεβρουαρίου ύψους 14.548 δολαρίων, απορρίφθηκαν. "Τελικά, η υπόθεση στηρίχτηκε στον ισχυρισμό ότι ο Κουν δεν είχε καταβάλει νομική αμοιβή 500 δολαρίων σε δικηγόρο που είχε υπερασπιστεί έξι μούντιους στην υπόθεση του Γερμανοαμερικανικού Συνδέσμου Εγκατάστασης τον προηγούμενο χρόνο". Η κατηγορία ήταν ασήμαντη, αλλά η εισαγγελία "προσπάθησε να πείσει τους ενόρκους ότι, αν και ο Κουν ισχυριζόταν ότι είχε πληρώσει την αμοιβή, στην πραγματικότητα έκλεψε τα χρήματα (ψωροκώσταινα 500 δολάρια;!) και πλαστογράφησε το ποσό στο βιβλίο του λογιστηρίου. Μέχρι το τέλος, ο Κουν διατήρησε την αθωότητά του".

Πράγματι, ο σπαρτιάτικος τρόπος ζωής του και οι σημαντικές αποταμιεύσεις του από τα χρόνια που εργαζόταν ως πολύτιμος χημικός έκαναν την υποτιθέμενη κλοπή ενός τόσο χαμηλού χρηματικού ποσού να φαίνεται γελοία αντίθετη με την πραγματικότητα. Επιπλέον, όλη η ζωή του Κουν ήταν το Bund. Δεν είχε κανένα ενδιαφέρον πέρα από τη δουλειά και τη συντροφικότητα που του παρείχε, Όπως επισήμανε ο Sabbatino, τίποτα σε ολόκληρη τη ζωή του άνδρα δεν έδειχνε

ανεπιθύμητα ή ανάρμοστη, πόσο μάλλον εγκληματική συμπεριφορά. Αντιθέτως, είχε θυσιάσει με συνέπεια τον εαυτό του για την πατρίδα του στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του στο πραξικόπημα του Μονάχου, στη συνέχεια δόθηκε ολοκληρωτικά στην οικογένειά του και όχι λιγότερο ανιδιοτελώς στο Bund. Ούτε ο ίδιος ούτε η σύζυγός του είχαν μεγάλο σπίτι, ακριβά αυτοκίνητα, παχύλο τραπεζικό λογαριασμό ή πολυτελείς περιουσίες οποιουδήποτε είδους. Αλλά αυτή ήταν, εν τέλει, η Νέα Υόρκη, την παραμονή του μακροχρόνιου ονείρου των Εβραίων για πόλεμο κατά του Χίτλερ. Έτσι, στις 5 Δεκεμβρίου, ο Fritz Kuhn κρίθηκε ένοχος και καταδικάστηκε σε 2,5 έως 5 χρόνια φυλάκιση στο Sing Sing.

Το τέλος του Bund

Όταν οι Ιάπωνες επιτέθηκαν στο Περλ Χάρμπορ, η Bund διαλύθηκε οικειοθελώς. Ήταν η πιο σκοτεινή εποχή για τους Αμερικανούς εθνικοσοσιαλιστές. Όχι μόνο ήταν αναγκασμένοι να σιωπούν, ενώ οι μάζες των συμπατριωτών τους εργάζονταν, πολεμούσαν και μερικές φορές πέθαιναν χαρούμενα για να σκοτώσουν τους λευκούς συμπατριώτες τους στην Ευρώπη και να γκρεμίσουν τον πολιτισμό του Παλαιού Κόσμου. Έβλεπαν όλη τη σκληρή δουλειά, τα όνειρα, τις νίκες και τις ελπίδες των τελευταίων έξι ετών να εξανεμίζονται μέσα στην πολεμική υστερία. Το χειρότερο απ' όλα, οι Μπουντιστές έπρεπε να γίνουν μάρτυρες της κατάρρευσης του Τρίτου Ράιχ και του αποκρουστικού θριάμβου του Παγκόσμιου Εβραϊσμού μέσω των λεγεώνων των εθνικοφρόνων υποτακτικών του. Το φως μιας άνευ προηγουμένου εποχής άριας φυλετικής συντροφικότητας και η υπόσχεση ενός νέου λευκού πολιτισμού εξαφανίστηκαν. Στο εξής, η Παρακμή της Δύσης θα συμπαρέσυρε την αμερικανική κοινωνία στην εσωτερική καταστροφή από τις ίδιες δυνάμεις εναντίον των οποίων οι Μπουντιστές προειδοποιούσαν για τόσο πολύ καιρό. Ήταν η αρχή του τέλους του κόσμου και το ήξεραν. Για κάποιο χρονικό διάστημα, αυτό ήταν υπερβολικό για να το αντέξουν. Συγκλονισμένος από την απελπισία, ο Τζορτζ Φρομπόουζ αυτοκτόνησε στις 16 Ιουνίου 1942.

Η θλιβερή μοίρα του Fritz Kuhn

Ο Fritz Kuhn ήθελε επίσης να πεθάνει. Μαράζωνε σε μια ομοσπονδιακή φυλακή, ξεχασμένος από τον έξω κόσμο και περιφρονημένος τόσο από τους φύλακες όσο και από τους κρατούμενους. Ακόμη και η σύζυγός του, Eisa, και τα παιδιά του

είχαν φύγει, επαναπατρισμένα στη Γερμανία. Κανείς δεν ήταν πιο μόνος. Όσο ήταν φυλακισμένος, του αφαιρέθηκε η υπηκοότητα και μετά τον πόλεμο απελάθηκε. Υποφέροντας από κακή υγεία, αποφυλακίστηκε τον Απρίλιο του 1946. Η τελευταία φορά που είδε την πατρίδα του ήταν κατά τη διάρκεια των ένδοξων ημερών του Τρίτου Ράιχ- τώρα το μεγαλύτερο μέρος της βρισκόταν ακόμη σε ερείπια από τον πόλεμο που προσπάθησε να αποτρέψει. Επιστρέφοντας στη γενέτειρά του, βρήκε δουλειά σε ένα μικρό εργοστάσιο ως βιομηχανικός χημικός. Όμως η όρεξη των Εβραίων για εκδίκηση εξακολουθούσε να μην ικανοποιείται, και συνελήφθη και πάλι μετά από μόλις ένα χρόνο ελευθερίας από τους λεγόμενους αξιωματούχους της Βαυαρίας για την "αποναζιστικοποίηση", με τη διαφανώς ψευδή και εντελώς αβάσιμη κατηγορία ότι είχε στενούς δεσμούς με τον Αδόλφο Χίτλερ, που θεωρήθηκε εγκληματική σχέση από τις αρχές κατοχής.

Ο Κουν φυλακίστηκε από τους Αμερικανούς ερευνητές εγκλημάτων πολέμου στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Νταχάου για αόριστο χρονικό διάστημα. Μια νεαρή κοπέλα, η Hedwig Munz, που εργαζόταν στις εγκαταστάσεις της αμερικανικής πολεμικής αεροπορίας εκεί, λυπήθηκε τον άρρωστο άνδρα, που είχε γεράσει περισσότερο από την ηλικία του από τη φροντίδα και την κακομεταχείριση, και τον πήρε από το χέρι μέσα από την μπροστινή πόρτα του στρατοπέδου. Δείχνοντας ευγενική ευγνωμοσύνη στη Hedwig, έδειχνε ωστόσο να αδιαφορεί για τη δική του απροσδόκητη απελευθέρωση. Χωρίς να προβάλλει αντίσταση στην επανασύλληψή του έξι μήνες αργότερα, οι άκαρδοι υπάλληλοι τον επέστρεψαν με την έναρξη του χειμώνα στο μη θερμαινόμενο Νταχάου. Τελικά τον απελευθέρωσαν το 1950, προτρέποντάς τον να πάει σπίτι του και να πεθάνει. Δέκα χρόνια φυλάκισης είχαν πράγματι διαλύσει την άλλοτε εύρωστη φυσική του κατάσταση. Πενήντα πέντε ετών, ο Fritz Kuhn απεβίωσε στην πόλη που γεννήθηκε ο ίδιος και η Ιδανική του, το Μόναχο, στις 14 Δεκεμβρίου 1951, υπό τους ήχους του αγαπημένου του χριστουγεννιάτικου τραγουδιού, "Silent Night".

Ο θάνατός του πέρασε σχεδόν απαρατήρητος από τον κόσμο, ο οποίος είχε άλλους περισπασμούς εκείνη την εποχή. Νέοι Αμερικανοί στρατιώτες σκοτώνονταν από μη λευκούς κομμουνιστές στην Κορέα, τον πρώτο από μια μακρά σειρά πολέμων.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

September 1975

Der Kampf geht weiter !

Heilung führt nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die unentbehrliche Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Ich bin ein Nationalist, Vorkriegs-, Vorkriegs- und Vorkriegs- haben nicht gemacht, das Ende der gesamten Welt ist nicht die gleiche. Hitler Adolf Hitler ist nicht tot.“

Alle Nationalisten sind und werden weiterhin Völk- und Kampfgemeinschaften bilden und kämpfen um die Erhaltung unserer weißen Völk-
Der Kampf ist jetzt stärker geworden, aber die Größe des historischen Völkers ist kein auch viel größer als in der Vergangenheit.

Der wertvolle Gegenstand ist dies, das Volkstum - gegen alle weißen Völk- in - zu haben. Seine Mittel und Erhaltung, Überleben und Fortentwicklung.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ob in Wahrheit oder in Illusionen, ob in Propaganda oder in der Realität, ob in der Schicksal oder in der Nation, Nationalisten sind eine Pflicht!
Hitler Hitler
Gerdhard Lusch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org
#1005 19.08.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly
Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Περιγράψτε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντίκτυπο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Χίτλερ και ο Στρατός της Αντάρτικης (www.pouringtheancient.com/truth.htm) Έχω γράψει στις 21 σελίδες τώρα, και έχω πολλά ακόμα να πω. Η μόλις του II Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απόλυτο νικητήριο πληροφόρηση για ένα πρόγραμμα και βρισκόμαστε σε ένα πρόγραμμα που πρέπει να αντιστραφεί. Απομένει λίγο σαν να είναι αρχαιολόγος που ζητάει το θαμμένο παρόν. Ένα παρόν που θα προετοιμάσει να μην κρύβει στο φως.

the **NEW ORDER**

Number 176 (202) Founded 1975 April 20, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialist and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and re-education.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election halls or mass halls, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler Hitler
Gerdhard Lusch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!

Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες

Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες

Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!